

מסורת הש"ס

[illegible]

- [illegible]

גמ' דברי הכל לוקה דאמר
הצטר: (3) דש"י ד"ה ה"ג
וכו' בלאחר זריקה הס"ד
ז צטר נמחק: (2) ד"ה
אומר וכו' וצ"י הס"ד
כ מ"ה ת"ל בקר וצאן
מרי בקר:

[illegible]

קא ליה מבעל קודש לא
אבל וכו' כל"ל (שם, וכע"ז
(ד"י) : [ג]ן ז"ל דטומאת (צ"ק,
(א, [ד] : ז"ל דתניא (כתה"י
: [טו]ן ז"ל טהורה (שם*) :
בתוך הברייתא נמשק, וז"ל
ות כהנים (ק). וע' פ"ג
רש"י פ"ג וז"ל ויהי ויהי

י' המושנה ומסקינן אין לי
י' ואיפוכי: יט']ל' לדריש
(ב) דרבא ואביי כ"ל
ומיהו [תיבת י"ל ליתא ד
כלי שרת הוא נמחק (ח"ג)

[illegible]

עומה נח יחלל (סע) דברי הלל
לוקה: דאמר מר והבשר יתירא
דכמיב בסיפיה והבשר כל טהור וגו'
לשרוצות עדים ולבנות עמלמ
דליתות משרתם^(א) לשרוצות עמלמ
דאדע"ג דהי לאו בני אכילה מיהו ושבשר
לפני זריקה לא גרע מינייהו: ה"ג
ורבא אמר ב כוונתא הוה אכל
משקדש בשר איתיקש לעונש. דסמירן
ל"י והפנש אשר תאכל בשר דלוקימנא
בצלחחר^(א) (זריקת בשר): שקדשו
בכלי. עדים שחמה אותן במחמת כלי
שרת מעל המזבח עם גחלים ולבונה
שקדשה בצורין דלפי כרת בטומאת^(א)
הבשר גמי אית בזה: דסנ י"ח לקמן
בפרק בית שאן (דף מה:) ג"י טומאת
הבשר: כל שיש לו מחסין. טומאת
משקדשו באיתו באכילה חייבין עליו משום טומאה
משקדשו מחסין, ושאינו לו מחסין
משקדש בכלי: בזה טומאה. סוקים

וגמולים: עוֹרוֹרִים 111 חֵן. מִן הַבֶּקֶר
וּמִן הָאֵלֶּן תִּקְרִיבוּ: אוֹסֶה תִּאֲכְלוּ.
וּמִפְרֶסֶת פֶּרֶסָה וּמַעֲלֵת גֶּרֶה: וְלֹא
כֶּךָ שְׁנוּיָה. כֶּךָ עֵשָׂה עֵשָׂה. כֶּךָ
תִּשְׁמְרוּ 112 הַבְּרִיתָה וּמִסְקִינָן בְּלֹא תַעֲשֶׂה
בְּמִצְוֵי תַלְמוּד לִמְרָא לִמְרָא אֵת זֶה תַעֲשֶׂה
וְתִתְּנֶנּוּ לְאִלְמָה מִדְּאִיטְרִיךְ לֹא תַעֲשֶׂה
לְאִלְמָה 113 לֹא אֲזַהֲרָה הוּא: דְּכִי
לְכָל דְּעֵשָׂה הוּא דִּלְכָּא וְתוֹ לֹא:
יִי פְלִיגִי בְּחֵי. וְלֹא לְעִינֵי מַלְקוֹת
לְעֵשָׂה וְאִמְרוּ 114 נְמִי אִיפּוּךְ
דְּרַבְרִי יוֹחֵן לְרִישִׁי 115 לְקִישִׁי * וְהִי הוּא
שְׂמַעֲיָה לִיה לְרַבִּי יַעֲקֹב: הִוּוּ לְמֵאֻזָּה.
בְּזִמְנָה מְאֻזָּה לְהִסְקִיָּה וְחִיָּה רְשׁוֹת
וּמְיֻזָּה שְׂמַחָה וְדִלִּי לֹא דְכַמְיָה מִמֶּשְׁקָה
יִשְׂרָאֵל כִּי הַמְנוֹת לְיִשְׂרָאֵל בְּצִיִּק
קִמְמָה דְּמִנְחוֹת (דף 17.) גְּבִי טְרִיפָה:
אִילוֹ נֹאמַר קִרְבֵּן לֵה' מִן הַבְּהֵמָה.
וְלֹא פִירֵשׁ בָּקָר וְאֵלֶּן: יִיטִי אֹמַר
רַבִּי. כַּעֲשֵׂי שְׂאֵמֶר זֹאת הַבְּהֵמָה
וּכְתִיב בְּחֵיָה אִיל וְכִי: (א) מְרִי
בְּבָקָר וְאֵלֶּן כְּתִיב הָתֵם וְיִקְרָא אֵל מִן
הַבְּבָקָר וּמִן הָאֵלֶּן תִּקְרִיבוּ וְהֵדָר כְּתִיב
אֵשׁ עוֹלָה קִרְבְּנוֹ מִן הַבָּקָר וְאֵשׁ
מִן הָאֵלֶּן קִרְבְּנוֹ מִן הַכֹּשֶׁבִּים:
פֶּסוּל

לו חיטין ושעורים שאינו

לי אלא בעשה בלא תעשה מנין: שא
שהרי תלה בדעתו: אלא במעביר

לא בעשה, בלא תעשה כו': (ז) ג"ל אחרינא (כתה)
 וטה"ו (שי"ט): [ב] מהבשר לל"ל (צ"ק): [א] שמעין
 : [בה] במחתה שהיא כלי (ט"ח): [בז] ואין משמע כן
 לא וכו' לל"ל (ט"ח): [בח] ל"ל דמשפ"י וכן בסמוך
 כל צ"מ גרס. ול שם טעם מ"ל חיתורו ותיקורו
 מוקח מים במעילה ועש"ז:

א. וכיון דלאחר זריקה נפקא
א' טומאתו טומאתו. אזהרת
ילפא ועונשו לאחר זריקה הוא
ה (מנחות כה:)¹⁰ יכול יהו חייבין

נמילת נשמה אף קודש
נשמה ואי בנוגע נמי
באכילה ואכתי מיבע
קודש לפני וריקה ^(ד)
קודש לפני וריקה ריי
יוחנן אמר "אינו לוקח
בכל קודש לא תגע ל
שנא לאחר זריקה רב
בדתני ברדלא אתיא
כתב ההוא לאחר זה
בקודש מאי בכל קודש
שאכל בשר קודש לפ
רבי יוחנן אמר אינו ל
בטומאת הגוף אבל ב
לוקה דאמר ^(ה) קרא
ילבונה ^(ז) דלא בני א
רבינח קרא ורבא אמר
הגוף אבל בטומאת
לוקה מאי טעמא
² וטומאתו עליו ונכ
¹ והבשר אשר יגע
^(ט) והאמר מר והבשר
הכא במאי עסקינן כג
כמי שקרבו כל ^(ח) מת
מתירים משקרבו מת
משקדש בכלי איתמ
טמאה ע"ג המזבח ר
יוחנן אמר אינו לוקח
טהורה אין טמאה לא
לוקח עליו ורבי יוחנן א
הבא מכלל עשה אי
ירמיה ³⁽⁷⁾ אותה תאס
^(ט) ולא הבא מכלל עש
לרבי ירמיה בר תחלי
בהמה טמאה דכולי ע
בחיה והכי איתמור ^(י)
בעשה ריש לקיש
כלום רבי יוחנן אמר
חיה לא ^(יא) ריש לקיש אמר
כלום ההוא למצוה כ
קרבו לה' בהמה ד
בהמה כענין שנאמר
תאכלו שור שה כשמ
וגו' תלמוד לומר
אמרתי לך ולא חיה
כשר הא למה זה ד
רבו הבא לי חטא
ושעורים שאינו כמ
מוסיף על דבריו
בקר וצאן ^(יב) 'בקר
חיה הא למה זה
לו רבו אל תביא
מוסיף על דבריו אל

במעביר על דבריו. אע"פ
דבריו. ז"ע במעילה (דף ס

יָבֹא (י: ג): יָחַד (י: ח) וְאִמְרוּאֵי (שׁ: ו) וְצָרָה (צ: פ)
 כְּבִי (שׁ: ו): כֵּן (בג: ל) וּמִדְּאוֹרֵייתָא (שׁ: ו)
 כֹּזִי (שׁ: ו): הַפְּנִימִיּוֹת וְלֹא הִיָּה חוּתָה עֲצִים (שׁ: ו)
 מִשְׁפִּי (שׁ: ו) וְצָרָה (צ: פ): כִּמְיָא (בג: ל) אֲעִיג דְּקוֹדְרוּם
 יְבִי לְהוּ כְּלִי שֶׁרֶת כְּדָאֻר כּוֹ: (ל: ח) צִמְעִי

כל הפסולין פרק שלישי זבחים

וְהַבְשֵׁר לְרַבּוֹת עֵצִים וּלְבִנּוֹהָ. מֵהֵכָּא נִפְקָא לָן דְּחִיבָת הַקּוֹדֶשׁ מִכִּשְׁרָתָא ^(ט) וּמִקְשִׁים הֵאָּ לְדַאֲמַר דְּפ' קַמָּא דְּפִסְחִים (קד' פ"ט, א') מִשְׁקֵי צִי מִדְּבַחֵיהּ דְּכֵן כְּגוֹן י"ן וְשִׁמְן אֲמַנִי לִיתְכַּשְׁרוּ בְּחִיבָת הַקּוֹדֶשׁ כִּמְנו עֵצִים וּלְבִנּוֹה י"ל דְּחִיבָת הַקּוֹדֶשׁ מֵהֵנִיא לְשׁוּיִי אוֹכֵל מוֹכֵשֶׁר ^(ז) מִיָּד דְּמִי לֹאכֹל כְּגוֹן עֵצִים וּלְבִנּוֹה שִׁשְׁתֵּי שָׁאוֹל דְּבִר עַבְדָּא וְקִשָּׁה כֵּיִן אוֹכֵל לֹאכֵל לְשׁוּיִי הַמְשַׁקָּה כְּאוֹכֵל מוֹכֵשֶׁר ^(ח) לֹא מֵהֵנִיא חִיבָת הַקּוֹדֶשׁ וְחַס תֵּאֲמַר הֵאָּ לְדַאֲמַר דְּפ' כֵּל שַׁעָה (פִּסְחִים כ"ד.) וְהַבְשֵׁר אֲשֶׁר יֵיגַע בְּכֵל טַמְאָה לֹא יֵאֲכַל מִנָּה לִי אִם אֵינִי עֵינִין לְגוֹפּוֹ דְּנִפְקָא לִיָּה מִלֵּא תוֹכֵל לֵאכֹל בְּשַׁעֲרֵיךְ תִּהְיֶה עֵינִין לְכֵל אִיסוּרִינִי שְׂמִתוּרָה אִם אֵינִי עֵינִי לְגוֹפִיהָ דְּלִקֵּי אֲעֵלִים וּלְבִנּוֹה וְיֵשׁ לֹמַר כִּיּוֹן דְּלִאֲתִירְבָּא עֵצִים וּלְבִנּוֹה מִיִּיתוּרָא דְּוִהַבְשֵׁר מִמִּילָא אֲשַׁמְעִינִי ^(א)

לדקו מנה תורו נחכוו בעפרו
ודברי תימה הוא מנלן דלמא לרבות
עמיס ולבונוה דילמא דווקא לבשר
קאמי מניאלי ולא מיצית הקדש
ולא צעיא ^ב הכשר: ואפי' הכי
רבינאו קרא. משמע שהיא דרשא
גמורה ולא אסמכתא וכן משמע
בפרק שני דחולין (דף לז:) דחיבת
הקדש דלדוריימא ולא כפירוש הקונט'
דלקמן בסוף פ' בית שמאי (דף מו:)
דקאמר והאמר מר והבשר לרבות
עמיס ולבונוה ומשיי פסולא בעלמא
ופי' בקוטרסא מדרבנן וכן בפסחים
בפרק כל שעה (דף נה:) דקרי ליה
מעלה פירש בקוטרסא מעלה דרבנן
ואי אפשר לומר כן דהכי נמי הציא
כפרתו אוכל בקדשים קאמר התם
מעלה דלדוריימא ^ב הוא דמקראי
נפקא לן צפ' הערל (יבמות עד:) והא
דקאמר לקמן פסולא בעלמא היינו
דליכא מלקות אלא איסור ^ב דלדוריימא
ואריך לדקדק אי איתא מילתא דאפי' ^ב
דהכא כהני מרי לישני דלקמן פרק
צ"ט (דף מו:):

שקדש בבלי. תימה מה קידוש
כלי יש צעדים דלי מה
שמבקעין אותו בקורדוס כשהיו
מתליעים אותו הא קורדוס אינו כלי
שרת דמשמע בתוספתא ^ו דתנחומי
השואל קורדוס של הקדש צקע ^ז ו
וצא לחצירו וצקע צו כולן מעלו נתנה
לחצירו וחצירו לחצירו הראשון מעלו
והשני לא מעל ובעולה אינו כן נתנה
לחצירו וחצירו לחצירו כולן מעלו
ובקונטרס פירש דמייירי האל צעדים
שחתה במחתת ^ח כלי שרת מעלו
המוצא עם גחלים ואין ^ט משמע דבמס'
תמיד (דף כח:) שצדקה שיהיה חומה
המכוננת לה הפנימיות ^י ומיהו י"ל לא
בחרומת הדשן מייירי אלא ביה"כ ^{יא}
שחומה גחלים לקטרת וגרסה דקידוש
כלי דעשים היינו דמשכי ^{יב} להו
לגזירין לא ^{יג} דקורדוס לאו כלי שרת
הוא דלאמר צפרק י"צ דמנחות
(דף קא.) עשים כמה דלא משכי להו
לגזירין לא מיתכשרי והא דלאמר
בהקומץ צדקה (שם כב.) ילאו עשים
שאין מקפדין שומאלי היינו קודם
קידוש כלי ^{יד} :

אותה תאכלו: אסיפא סמין ט'
דקמני כמורת כהנים ט' אין
אין זה מביא אלא חיה לבדה, כיון דמראונו מביא הקרבן אין זה מעביר
ובפ' אלמנה נזונה (כחובות נח) גבי זבן לי ליתכא ואזיל חזן ליה כורא:

[illegible]

לד.

[illegible]

גליון הש"ם
 רש"י ד"ה בי פליגי בחיה וכו'
 וחבי חוה שמיע ליה. ומה שנת
 דף עו ע"א נדה דף כד ע"א:

[illegible]

ואבתי מיבני ליה לשפא שאכל
בשר קדש לפני זריקה. פי' ויזון
האיצטרוף ליה לאחור זריקה
ומפי'ק ליה מדאיתקש קדש
למקדש כדמפרש בסמוך מה
מקדש שיש בו נטילת
נשמה, היכי יליף מיניה אף לפני
זריקה, הא לית ביה נטילת נשמה
לפני זריקה. (מוס' שאנן ממוס' ד:)

אֹתָהּ תֹאכְלוּ וְלֹא בִהְמָה תִּטְמָא
וְלֹא חֵבֵא מִכֹּל עֵשָׂה.
עֵשָׂה. פ"ה שֶׁכֵּן לֶשׁוֹן הַמִּשְׁנָה וּמִסָּמִים
(עוֹד בֵּה) בְּצִרְיִיתָא אֵלָּא תִּטְמָא
מִיֵּל אֶךְ אִם עוֹר, וְלֹא קָדְשִׁי
בִּדְבַר בְּרִייתָא אֵינוֹן כֵּן בַּת"כ וְהִי אִתָּא
הֵסֵם וְלֹא בִהְמָה טְמֵאָה אֵין לִי אֵלֶּא
נִשְׁמַשׁ בְּלֹא תִּטְמָא מִיֵּן פ"ה. וְהַתְלַמּוּד
הִנִּיחַ קִצּוֹר ע"כ (תוֹס' חֲדָרִ"פ
71"ג): אֵינוֹן עוֹרֵם וְנֹחַשׁ וְנֶאֱמַר
תִּטְמָא בְּהִיּוֹתָהּ עוֹרֵם וְנֹחַשׁ וְנֶאֱמַר

[illegible]